

Tóc dài

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi”)

Có thể chưa phải bây giờ nhưng vào một ngày nào đó anh nhất định yêu em, yêu trọn vẹn không nghi ngại, anh hứa đấy!

1. Đêm buông.

Tôi thấy mình chạy rất nhanh. Tôi đuổi mãi miết cái bóng hình thoắt ẩn thoắt hiện đằng xa - người con gái với mái tóc đen óng, dài đến dệ thường. Gió rít mạnh, tai tôi ù đi, gió thổi tóc em quật tới tấp vào khuôn ngực trần của tôi, đau rát. Tôi đưa tay mong níu em lại, gió quật tôi ngã nhào. Bàng hoàng, tôi nhìn em tan đi, màn khói trắng mờ hồ bao phủ, gió vẫn thổi đều đều, gió không hong khô giọt nước mắt nặng trĩu nơi khóe mắt.

- Anh Phong, anh sao thế?

Tôi sực tỉnh, thấy lồng ngực nhẹ nhõm hẳn đi, nhịp thở cũng nhẹ hơn, không còn nặng nề và gấp gáp như giấc mơ ban nãy. Vi áp tay lên vầng trán khẽ nhai mồ hôi, cười tươi tắn:

- Anh hạ sốt rồi.

Tôi nhìn Vi, gương tươi nét mặt để nụ cười em không hụt hẫng. Em ghì siết, đan những ngón thon dài vào bàn tay tôi. Tôi thấy tim mình thót lên, vội xua tay:

- Em về nghỉ đi, cảm ơn em, anh đỡ nhiều rồi.

Tôi nằm dài nhìn bóng Vi khuất lấp sau cánh cửa của gian nhà chật hẹp chất đầy những dụng cụ vẽ nằm ngổn ngang bốn góc. Mắt Vi thần thờ, tim tôi nhói buốt.

Tôi quen Vi chưa được một năm nay. Em theo học lớp vẽ tự do tôi giảng dạy. Vi nói em thích tôi từ khi chúng tôi quen nhau được một quãng ngắn. Tôi đã nói với em cả nghìn lần rằng em đừng như vậy, tôi không hề xứng đáng.

Trong mắt tôi, Vi dịu dàng đến độ có thể kìm chân hay trói lòng bất cứ thằng đàn ông nào. Với nhiều người, có thể họ nghĩ Vi thật thông minh và khéo léo để giữ được người mình yêu còn với riêng tôi, tôi chỉ thấy em ngốc nghếch, ngốc nghếch và khờ khạo. Vi không biết cuộc sống của tôi phức tạp như thế nào, quá khứ của tôi ra sao và hiện tại tôi nghĩ gì, đó mãi là bí mật. Vậy mà em vẫn đến cạnh tôi, chăm sóc cho tôi. Ví thử như trận sốt kịch liệt hôm qua không có Vi, tôi tưởng tượng ra mình đáng thương lắm khi vật lộn trong nỗi đau thể xác và cả tinh thần.

Vi chẳng hiểu tôi không phù hợp với em, không xứng với cái tình yêu trong trẻo, thuần khiết em mang nơi trái tim mình. Trái tim tôi không chất chứa những cảm xúc đơn thuần vì nó không đơn thuần mà gai góc và rất đáng sợ. Nó nguy hiểm với tất cả những cô gái yêu tôi thật lòng. Hoặc là Vi tránh xa tôi ra, hoặc là cố tình chạm vào nơi đó, em chắc chắn đã, đang và sẽ tổn thương hơn nữa.

Dù vậy, đứng trước Vi, tôi vẫn chột đời khác. Tôi không thể cư xử với em buông thả như nhiều cô gái đến cạnh tôi không vì tình yêu bởi Vi đối với tôi thật lòng, rất thật lòng. Tôi run sợ nhìn vào cái vẻ mong manh của Vi và đôi mắt như muốn lôi tuột tâm can tôi ra mà truy hỏi. Vy xuất hiện, tôi đội vội cái lột của một thằng đàn ông tử tế, cư xử nhã nhặn và nhẹ nhàng như tôi của những ngày tháng cũ. Tôi không có ý định vớt vát chút hình ảnh tốt đẹp của mình trong mắt Vi nhưng chỉ là tự nhiên, tôi không thể là thằng họa sĩ sống buông thả và bất cần đời khi gặp Vi để rồi em xuất hiện trong cuộc sống của tôi nhiều quá, nhiều đến độ khi trở về với niềm hoang hoải tôi vốn mang như là thói quen sau khi Vi đi rồi, chột thấy mình có chút ngượng ngập không hề quen thuộc.

Con người ta có trách nhiệm với yêu thương bằng cách nào nhỉ và phải chăng cần có trách nhiệm tuyệt đối với hết thảy những yêu thương dành trọn cho mình? Hay chỉ với những yêu thương mà mình muốn đáp lại? Có lẽ thừa rồi, yêu thương một khi không thể đáp lại thì có thể trách nhiệm bằng cách nào đây? Một lời cảm ơn vì đã dành tình cảm hay sao? Người trao yêu thương đâu cần đến nó. Còn bằng cách nào ư? Vì nhau mà đổi thay tận cùng chứ!

2.

Ban công tăng ba phía trước gian phòng trọ heo hút gió. Đêm đen kịt và mưa lất phất. Tôi vẽ mãi miết trước ngọn đèn nhỏ hắt ánh sáng vừa đủ để nhìn rõ trang giấy vẽ. Đã 2h đêm, phố vắng lặng như tờ, vài bóng người còn sót lại lặng lẽ ngồi im hay di chuyển chậm chạp dưới ánh đèn vàng sáng rực. Ly cafe đen thứ hai đã cạn, vị khói còn vương nồng vẫn vít, tôi sợ ngủ.

Tôi chỉ sợ khi nhắm mắt vào, tôi sẽ lại thấy em, sẽ lại mơ cái giấc mơ đó, giấc mơ như muốn bóp nghẹt nhịp tim, nhịp thở. Giấc mơ có em khiến tôi vầy vùng, giữa giấy trong niềm đốn đau khôn tả. Mái tóc của em bỗng dừng dài đến dị thường chập chờn ẩn hiện cuốn tôi đi lạc vào khu rừng đầy gai góc. Khuôn ngực trần của tôi phập phồng và đau rát. Gió đang bàn tay với những móng vuốt sắc nhọn, cào cuột rồi lôi trái tim tôi ra ném đi tận đâu mất, tìm xước xước tim, tim đau nhói. Tôi đốn đau đến lịm đi, nỗi đau hóa thành nước mắt.

Sống mũi tôi cay sặc, tôi đã mơ giấc mơ đó bao lần tôi không còn nhớ rõ. Mỗi lần như vậy tôi đều cố giữ em bằng cách níu lấy mái tóc rất dài hay cố nói điều gì đó nhưng tất cả đều vô hiệu. Em quay nhìn tôi, hai bàn tay xua xua: "Đi đi! Trở về đi, có người đang đợi." rồi chớp khỏi tầm mắt em đã tan đi, xa mãi mãi...

Tôi vịn vào lan can hít lấy hơi đêm trong góc nhỏ như bị phố thị lãng quên. Hơi mưa ẩm lạnh thấm vào lồng ngực, tôi ho khế.

"Này, anh bảo anh không bao giờ ốm cơ mà, lạ thế!" - em tinh nghịch nói rồi chằm ôm tôi. Tôi thấy hơi ấm mơn man quanh mình rồi đáp trả em bằng nụ hôn nồng lên vầng trán dô bướng bình.

Tôi thoáng rùng mình. Đó là mảng kí ức tươi đẹp tôi luôn nhớ đến, cái khoảnh khắc em dịu dàng bất ngờ như thế. Không ai có thể ngờ tôi của hiện tại trong quá khứ đã yêu một cô gái như em bằng cái thứ tình yêu mà tôi tự tin rằng nó trong trẻo nhất thế gian, trân quý và đáng nâng niu nhất thế gian. Khi yêu, ai chẳng thấy tình yêu của mình đẹp nhất. Tôi ngày ấy thực sự đã yêu như thế, yêu hết mình không nghi kị, không chán chường. Vậy mà giờ

đây, tôi dám chắc mình không xứng đáng với thứ gọi là tình yêu của bất cứ ai vì tôi đã đùa dờn với nó rất nhiều lần, với những người thật lòng với tôi. Nhưng còn lần này thì sao? Vì có quyền năng gì mà tôi không thể nào vô tình với em như cái cách tôi đã từng?

Tôi đã từng “chết” trôi trong rất nhiều cuộc tình phủ màu tàn thuốc, đăng đăng vị cafe vương vãi những đêm mưa ẩm ướt để thoát ra khỏi giấc mơ kinh hãi rồi tự cười mình, nụ cười ngạo mạn với đời và xót đắng với chính con tim rơi rớt, đang lạc trong khu rừng phủ đầy gai góc.

Em trong những giấc mơ hay trong đời thực lúc ở cạnh tôi đều đi mãi miết. Có điều lúc đó tôi không hề đuổi theo em, tim không run bần bật và lồng ngực không bồng rập. Tôi cứ để em rong chơi như đứa trẻ mà lòng an yên lạ. Em đi qua những miền đất tôi đã từng. Tôi đứng cuối đường, lặng lẽ nhìn em vui thú với những điều mới lạ tôi từng khám phá. Cứ thế, tôi đón em trở về sau mỗi chuyến đi dài. Em lại kể cho tôi những điều em cho rằng lí thú, những nơi chốn đi qua bằng cặp mắt háo hức lạ thường. Tôi ôm em cười và thấy lòng hoan khởi quá dù những thứ đó tôi đã biết từ lâu lắm rồi kia.

Tôi thích cái cảm giác vừa thức dậy đã có thể nhìn thấy em bên cạnh. Hoặc cố dụ tôi dậy bằng mùi trứng ốp thơm lừng một góc phòng hoặc nghịch màu vẽ lem luốc lên gương mặt hay cánh tay tôi. Em nói em không giống tôi, em mù hội họa. Tôi ôm chầm em, thủ thỉ: “Không cần, anh sẽ khiến em thành bức họa đẹp nhất!” rồi hít hà mái tóc em thơm miệt mài. Tóc em đen óng và dài lắm, tôi yêu mái tóc ấy đến lạ và luôn muốn vẽ nó cùng chủ nhân của nó - là em. Em cười tinh nghịch né nụ hôn của tôi, tôi lại ghì vai em rồi vờ vội cây cọ nhỏ, vạch hình đôi môi lên gò má em thoáng ửng hồng.

” Anh lại vẽ em nhé!”

” Không đâu, ngồi mỏi lắm. Anh trả cát xê cho em nhé!”

” Ừ. Mà chúng ta xăm hình đôi đi. Xăm vào gáy ấy, tóc em dài sẽ che hết cả, chỉ mình anh thấy thôi”

” Lỡ sau này chia tay thì biết làm sao anh. Em không muốn ràng buộc đâu, còn phải đi nhiều nơi lắm mà”

“Ừ, em cứ đi đi, anh sẽ đợi mà. Đi bao lâu cũng được, bao xa cũng được, miễn là sẽ trở về.”

” Có thật không?”

“Thật...” - tôi hôn em, nụ hôn đầu có vị ngọt lịm, đắng dai.

Tôi chưa từng lo sợ em rời xa tôi. Còn bây giờ muốn sợ cũng không được nữa vì em đã đi xa, rất xa rồi. Em đi vào một ngày tháng mười một trời rét rất đẹp. Màu hoa tam giác mạch bạt ngàn trên cao nguyên năm đó đã đón em ở lại vĩnh viễn, không để em trở về bên tôi, không cho tôi được nhìn thấy em lần cuối. Em đi rất nhẹ như lúc bước vào cuộc sống của tôi nhưng những dư âm để lại chẳng hề an yên như lúc em bước vào. Người ta yêu nhau quá để được gì? Để khi xa nhau, yêu thương hóa nỗi đau dằn vặt, khóa chặt và bóp nghẹt trái tim sao? Hay hóa trái tim ào sức sống thành gai nhọn để làm xây xát nhau và làm đau người khác. ?

3.

Mẹ tôi gọi điện đốc thúc về quê. Về quê lấy vợ, mẹ bảo thế - cái lời nhắc vô hiệu nhất trước giờ tôi từng thấy. Tôi hay cười, nói lấp để mẹ cho qua. Mẹ biết là không thể cùm chân tôi được. Tôi cười, tắt điện thoại rồi lại xách đồ ra khỏi nhà, leo lên chiếc xe cà tàng, lại vi vu, lại vẽ.

Điểm dừng chân của tôi là quán cafe của thằng bạn nổi khố. Tôi lặng lẽ ngồi vào góc quen thuộc, cái góc tôi đã ép nó dành riêng cho tôi, tôi tự bày biện rồi treo bức tranh đẹp nhất tôi từng vẽ em. Không phải là ngẫu nhiên tôi làm vậy vì chính cái góc này tôi quen em khi đến trao đổi kinh nghiệm vẽ vời với một nhóm sinh viên. Chàng trai trẻ ngày ấy sống lắm mộng, yêu em lắm ngọt ngào, coi em quá quan trọng như là hơi thở để khi em bất chợt xa rời cứ mãi chơi với không sao đứng lại cân bằng như lúc ban đầu.

Tôi lặng ngắm em trong bức tranh vừa thay khung. Trong rất nhiều bức tôi vẽ em, mái tóc luôn là điểm nhấn nổi bật nhất. Phải, luôn luôn là mái tóc. Ánh mắt em mơ màng hun hút và đôi môi chờ trực nụ cười. Tôi nhớ em, nhớ đến quận thất, tái tê. Kỉ niệm với em chẳng có gì, cả một bức hình, chụp chung cũng không đủ chúng tôi yêu nhau ba năm trời, em không thích chụp hình.

Hương cafe đen thơm lừng và bàn tay đưa qua trước mắt định tháo khung tranh xuống khiến tôi giật mình. Tôi vội vàng ngăn lại:

- Mà làm trò gì thế?

Thằng bạn lừ mắt nhìn tôi, buông tay rồi đặt li cafe đen xuống bàn, giọng hơi hằn học:

- Lại cafe đen, một ngày mà ngủ hai tiếng à?

- Ủ... - tôi lơ đãng.

Nó lại thở dài rồi một thoáng lặng yên, nó tiếp:

- Sống nghệ sĩ quá làm gì, nặng tình quá làm gì để bây giờ phải khổ thế này.

- Mày không hiểu được đâu! - tôi cau mày.

- Ủ, tôi chẳng hiểu. Tao chỉ biết có cái thằng khốn nạn nào đó từ khi người yêu chết thì sống buông thả như con chó hoang. Yêu hết người này đến người kia tưởng hạnh phúc lắm nhưng đêm đến thì nốc cafe cho thật lực, vì sợ ngủ, hèn nhát trốn tránh rồi không mở lòng với bất cứ ai, cứ muốn ôm mãi thứ đã qua rồi. - thằng bạn số một tràng còn tôi im lặng. Thằng bạn thích Vi, tôi biết vậy.

4.

Tôi trở về, mở cửa nhà thì thấy đèn đã sáng, là Vi đến. Thoáng nghĩ về cuộc trò chuyện với thằng bạn ban nãy, tôi thấy lòng nặng trĩu. Lẽ ra ngay từ đầu tôi không nên để Vi đứng giữa cái ranh giới mơ hồ này mà phải kiên quyết đẩy em trở về với cuộc sống của chính mình. Nhưng Vi xuất hiện đã khiến tôi thay đổi nhiều lắm. Tôi ra ngoài thường xuyên hơn, ăn uống đều đặn hơn. Khi một mình, tôi không còn những mối tình chóng vánh mà khi ngập trong đó, tôi vẫn thấy mình cô đơn. Dù vậy khi đứng trước Vi, tôi luôn thấy mình thật có lỗi và khó xử với em.

Tôi cũng chợt giật mình. Đã hai tháng nay kể từ sau trận sốt kịch liệt đêm đó, tôi không còn thấy em trong nhiều giấc mơ với mái tóc đen dài đến dị thường. Em đến cạnh tôi, mảng kí ức không mập mờ, nhòe nhoẹt vì nước mắt mà rất rõ ràng, tươi mới. Em cười với tôi, rất dịu dàng nhưng ánh mắt đâu phải của em, cái ánh mắt dịu dàng hết thảy ấy, là của Vi, rõ ràng là vậy.

Ngập ngừng chốc lát, tôi bước vào nhà. Dụng cụ vẽ đã được xếp lại gọn gàng một góc. Mùi thức ăn và cái vị thơm hơi đăng đẳng của trà tâm sen ùa lên dễ chịu, Vi biết tôi ngủ rất ít. Vi đứng cạnh giá vẽ, khe khẽ lật từng bức hình tôi vẽ em - cô gái thuộc về kí ức ám ảnh. Tôi tiến lại, vừa gạt tay Vi vừa kéo giá vẽ qua một bên:

- Em xem làm gì?

- Để xem chị ấy có gì khiến anh yêu điên cuồng đến vậy?

- Không có gì phải xem. Em xứng đáng được người khác tốt hơn anh nhiều lần yêu thương.

Tôi đang cúi xuống xếp lại bộ đồ vẽ bỗng khựng lại, ra là Vi biết, chắc là thằng bạn kể - tôi nghĩ thầm. Tôi đứng dậy, toan nhắc lại với Vi những điều tôi đã nói rất nhiều lần nhưng khi bắt gặp ánh mắt em nhìn tôi trân trân, giọng tôi nghẹn lại. Vi chặn đứng:

- Anh về muộn quá. Ăn cơm đi, đừng uống cafe nhiều quá. Em về đây, không

chờ anh phải đuổi.

Vi bước ra cửa, chiếc đồng hồ báo 23h, tôi bất giác gọi em:

- Muộn rồi, để anh đưa em về.

Đó là lần đầu tiên Vi nhận sự lo lắng của tôi dành cho em, có thứ gì đó hơi khác lạ. Chỉ có đứng trước Vi, tôi mới chợt rũ bỏ cái vẻ dửng dưng và bất cần đời. Có lẽ nào... Tôi không nghĩ nữa, chỉ thấy lòng an yên lại như những ngày tháng cũ. Trong thoáng chốc, hình ảnh người con gái với mái tóc dài chợt lướt qua. Người con gái mỉm cười nhìn tôi đèo Vi trên quãng đường lặng tiếng còi xe, chỉ còn lại âm thanh của gió, của lá xào xạc. Đường về nhà Vi dài hơn, rộng hơn, hơi gió cuối thu mùa lạnh buốt, tôi không gỡ vòng tay ôm khi đến trước cổng nhà, Vi hôn tôi thật khẽ. Vị hôn ấm áp dịu dàng, Vi khóc:

- Có lẽ đã đến lúc em nên bỏ cuộc rồi!

Bóng Vi quay đi, tay tôi vội níu:

- Nếu có thể hãy tiếp tục yêu anh. Lời cầu xin của một kẻ ích kỉ nhất đời, anh biết vậy. Có thể chưa phải bây giờ nhưng vào một ngày nào đó anh nhất định yêu em, yêu trọn vẹn không nghi ngại, anh hứa đấy!

Nước mắt Vi rơi nhiều thêm, tôi ghì níu bờ vai em run rẩy. Tôi hôn em, vị hôn chẳng quá ngọt ngào nhưng ấm áp, đủ thấy lòng an yên trở lại.

Nước mắt vi mặn chát...

Một tình yêu mới bắt đầu.

Di An